

царството му. Но една среща, твърдѣ злочеста за мене, накара мя да зема съвсѣмъ друго направление.

Понеже Турцытъ бѣхж обявили бой противу Русіѣхъ, Буджакскытъ (Бассарабскытъ) и Кримскытъ Татари подсторены бѣхж подкачили чести нашествія и нападенія въ Болиніѣхъ дѣто ся намѣрвахъ азъ тогазъ. Четырма отъ тѣзи разбойницы ны сполѣтватъ въ пѣтьтъ и нападнѣхж на насъ, когато излѣзвахмы изъ една горѣ близу при Острополь. По едно не обмысленно немареніе, азъ бѣхъ забравилъ да напѣлиѣхъ пищовытъ си, принуденъ бѣхъ да употрѣбѣхъ сабытъ си и тѣи сполучихъ щото двама отъ тѣхъ паднѣхж смъртно ранены. Болеславъ ся бореше съ третійтъ, а четвъртыйтъ, който ся държеше още и ся біеше мѣжкы, можѣ да мя рани леко въ кѣлѣхътъ; това мя разяри още повече та ся спуснѣхъ връхъ него безъ да ся припазвамъ вече и свалихъ го отъ коня. Болеславъ ся отърва тутакъ си отъ противника си, който като видѣ паданіето на другаря си побѣгна.

Тойзи когото бѣхъ свалилъ отъ коня, прибрѣза да ми продума на единъ излишеиъ полекый языкъ: “Единъ такъвъ като тебе юнакъ трѣба да бжде и великодушень; — *харижи* ми животътъ, друже, и вмѣсто да мя довършишь, помогни ми, стори както ти ся молиѣхъ, помогни ми да станѣхъ, и ми вържи ранѣхътъ.” Начинѣтъ на моленіето му бѣше толкозъ благородень, щото не ся подвоихъ. Слѣзохмы отъ коня азъ и Болеславъ, всправихмы го, обвързахмы